

23 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ύρντονεζ :Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι. Μέρος 11ο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

ΙΑ. Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι.

Τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε. Ο Κύριος θέλησε να δοξάση περισσότερο τον

εκλεκτό δούλό Του. Την εποχή εκείνη ζούσε κοντά στην μονή ένας ευσεβής, που έτρεφε μεγάλη ευλάβεια στον Όσιο και συχνά ερχόταν και προσευχόταν στον τάφο του. Κάποια νύκτα, έπειτα από θερμή προσευχή, τον πήρε ο ύπνος και ξαφνικά, του εμφανίζεται ο Όσιος και του λέει:

-Πες στον ηγούμενο της μονής, γιατί με αφήνει τόσο καιρό στον τάφο και τα νερά περιβάλλουν το σώμά μου;

Ο άνθρωπος ξύπνησε γεμάτος φόβο και χαρά. Χωρίς καθυστέρηση συνάντησε τον ηγούμενο Νίκωνα και του διηγήθηκε το όραμα. Οι μοναχοί, με συγκίνηση πληροφορήθηκαν το γεγονός, και πολύς κόσμος συγκεντρώθηκε στην λαύρα. Έφθασε και ο πρίγκηπας του Ζβενιγόρσκου Γιούρι Δημητρίγιεβιτς, που τιμούσε σαν πατέρα τον Όσιο και ενδιαφερόταν εξαιρετικά για την μονή.

Μόλις άνοιξαν τον τάφο, ξεχύθηκε τριγύρω μία θαυμαστή ευωδία. Τότε κατάπληκτοι οι συγκεντρωμένοι είδαν ότι όχι μόνο το σώμα του Αγίου διατηρήθηκε άφθαρτο και ακέραιο, αλλά και τα ιερά του ενδύματα παρέμειναν ανέπαφα. Όλοι με ιερή αγαλλίαση και ενθουσιασμό δοξολόγησαν τον Θεό, που χαρίτωσε τον Όσιό του. Πανηγυρικά, τοποθέτησαν το άγιο λείψανο σε μία καινούρια λαρνάκα. Η ανακομιδή αυτή του ιερού σκηνώματος, για την οποία θεσπίστηκε γιορτή, έγινε στις 5 Ιουλίου του 1422.

Ο Κύριος με θαυμαστό τρόπο δόξασε τον Όσιό του. Πολυάριθμα θαύματα εκδηλώνονται σε όσους με πίστη επικαλούνται τον Όσιο και προσκυνούν το ιαματικό λείψανό του. Όσο ο ταπεινός αγωνιστής απέφευγε την δόξα, τόσο η παντοδύναμη δεξιά του Υψίστου τον υπερύψωνε. Όσο περισσότερο εκείνος ταπείνωνε τον εαυτό του, τόσο ο Θεός τον δόξαζε.

Ενώσω ζούσε στην γη αυτή ο Όσιος επιτελούσε πολλά θαύματα και αξιώθηκε να δει εξαιρετικά οράματα. Γεμάτος όμως πραότητα και ταπείνωση απαγόρευε στους μοναχούς του να τα διηγούνται. Μετά την κοίμηση, ο Κύριος τον χαρίτωσε τόσο, που το πλήθος των θαυμάτων του, μοιάζει με τα αστείρευτα νερά, ενός μεγάλου ποταμού.

Θαυμαστός ο Θεός, εν τοις Αγίοις Αυτού (Ψαλμός ξζ', 36). Οι τυφλοί ξαναβλέπουν, οι χωλοί περπατούν, οι κωφάλαλοι ομιλούν, οι δαιμονισμένοι ελευθερώνονται, οι άρρωστοι θεραπεύονται, οι θλιμμένοι παρηγορούνται, οι αδικημένοι προστατεύονται. Ο Όσιος όλους τους ευεργετεί. Λάμπει ο ήλιος και θερμαίνει με τις ζωογόνες ακτίνές του την γη. Πιο φωτεινά όμως λάμπει ο θαυματουργός Όσιος, που φωτίζει με τα θαύματά του και τις προσευχές του τις ψυχές των πιστών. Και ο μεν ήλιος ανατέλλει και δύει, ενώ η δόξα αυτού του θαυματουργού

ποτέ δεν μειώνεται. Το ευεργετικό του γαλήνιο φως, θα λάμπει πάντοτε σύμφωνα με τα λόγια της Αγίας Γραφής· Οι δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι (Παροιμιών ε΄, 15).

Την άνοιξη του 1408, όταν ηγουμένευε ο μαθητής του Οσίου Νίκων, άρχισαν να πλησιάζουν στα περίχωρα της Μόσχας οι Τάταροι με αρχηγό τον θηριώδη Εντιγέα. Ο Όσιος Νίκων κατέφυγε στον Θεό, παρακαλώντας τον να σώση τον αγιασμένο τόπο και να τους υπερασπισθεί από την βαρβαρική επιδρομή. Στην θερμή προσευχή του καλούσε σε πρεσβεία και τον Όσιο Σέργιο. Μίλις τελείωσε, κάθισε λίγο να ξεκουρασθεί και τον πήρε ο ύπνος. Βλέπει τότε τους Αγίους Ιεράρχες Πέτρο και Αλέξιο να έχουν μαζί τους τον Όσιο, ο οποίος του λέει:

-Είναι θέλημα του Θεού να καταπατήσουν οι αλλοεθνείς τον τόπο αυτό. Εσύ όμως να μην στενοχωριέσαι, γιατί η μονή δεν θα ερημώσει αλλά θα ανθίση ακόμη περισσότερο.

Οι τρεις Άγιοι τον ευλόγησαν και εξαφανίσθησαν. Ο Όσιος Νίκων, μόλις συνήλθε, έτρεξε στην πόρτα του κελλιού του να τους προλάβει. Η πόρτα ήταν κλεισμένη. Όταν την άνοιξε είδε τους Αγίους να μπαίνουν στον ναό. Τότε κατάλαβε ότι δεν ήταν όνειρο, αλλά πραγματικό όραμα.

Η πρόρρησις του Οσίου Σεργίου πολύ σύντομα πραγματοποιήθηκε. Οι Τάταροι κατέστρεψαν με φωτιά την λαύρα.

Χάρη όμως στην θαυμαστή προειδοποίηση του Οσίου, οι αδελφοί είχαν εγκαίρως απομακρυνθεί και όταν οι εισβολείς υποχώρησαν ξανάκτισαν το μοναστήρι και ύψωσαν πέτρινο ναό, προς τιμήν της Αγίας Τριάδος. Τα εγκαίνιά του έγιναν στις 25 Σεπτεμβρίου του 1412. Μέσα στον ναό αυτό αναπαύεται το ιερό λείψανο του Αγίου Σεργίου. Πολλοί ενάρετοι μοναχοί, τον έβλεπαν να εμφανίζεται στα εγκαίνια των νέων κτηρίων της μονής.

Ενώ ηγουμένευε ακόμη ο Όσιος Νίκων ένας αδελφός, καθώς έκοβε με το τσεκούρι ξύλα για να κατασκευάση καινούριο κελλί, τραυματίσθηκε επικίνδυνα στο πρόσωπο. Από τον φρικτό πόνο σταμάτησε την εργασία και επέστρεψε στο κελλί του.

Πλησιάζε να νυχτώση και ο ηγούμενος έλειπε την ώρα εκείνη από το μοναστήρι. Ξαφνικά κτύπησε η πόρτα του κελλιού και κάποιος που ωνόμασε τον εαυτό του ηγούμενο, παρεκάλεσε να μπει μέσα. Αποκαμωμένος από τον πόνο και την απώλεια του αίματος ο αδελφός δεν μπορούσε να σηκωθεί και να ανοίξει. Τότε η πόρτα άνοιξε μόνη της και όλο το κελλί, φωτίσθηκε από ένα θαυμαστό φως. Ανάμεσα στην λάμψη ο μοναχός, διέκρινε δύο άνδρες, έναν ιεράρχη και έναν μοναχό.

Άρχισε ο ασθενής να ζητά την ευλογία τους. Ο φωτοφόρος μοναχός, έδειξε στον ιεράρχη τα θεμέλια του κελλιού και εκείνος τα ευλόγησε. Τότε ο αδελφός κατάπληκτος ένοιωσε να σταματούν οι πόνοι και η αιμορραγία. Θεραπεύθηκε αμέσως. Κατάλαβε ότι αξιώθηκε να δει τον Άγιο Ιεράρχη Αλέξιο και τον Όσιο Σέργιο. Η αδελφική αγάπη που τους ένωνε στην ζωή, εμφανιζόταν άρρηκτη και μετά θάνατο.

Ο Όσιος είχε προφητεύσει την γέννηση ενός Μοσχοβίτη, του Συμεών. Ο Συμεών, κάποτε αρρώστησε τόσο βαριά, που δεν μπορούσε ούτε να κουνηθεί. Σχεδόν χωρίς φαγητό, και ύπνο παρέμεινε ξαπλωμένος ζωντανός-νεκρός, στο κρεβάτι του. Μέσα στην βαθιά του οδύνη παρακαλεί με θέρμη τον Όσιο.

-Βοήθησέ με Άγιε Σέργιε. Απάλλαξέ με από την δοκιμασία αυτή. Εσύ που παρηγορούσες τους γονείς μου και που προείπες την γέννησή μου, μη με εγκαταλείπεις στην θλίψη μου.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκαν δύο σεβάσμιοι μοναχοί. Ο ένας ήταν ο ηγούμενος Νίκων. Ο άρρωστος τον ανεγνώρισε αμέσως γιατί είχε συνδεθεί μαζί του, όταν ο ηγούμενος βρισκόταν στην ζωή. Κατάλαβε ότι ο δεύτερος ήταν ο ίδιος ο Άγιος Σέργιος. Ο Όσιος τον πλησίασε και τον σταύρωσε. Ο άρρωστος ένοιωσε σαν να ξεκολλάει το δέρμα του από το σώμα. Οι Όσιοι εξαφανίστηκαν, ενώ ο Συμεών, κατάλαβε ότι δεν ξεκόλλησε το δέρμα του, αλλά η αρρώστεια απομακρυνθηκε τελείως από αυτόν.

Μία χρονιά, συγκεντρώθηκε πολύς κόσμος στην μονή της Αγίας Τριάδος, γιατί πλησίαζε η πανήγυρις της. Μεταξύ των προσκυνητών ήταν και ένας τυφλός, που έχασε το φως του σε ηλικία επτά ετών. Στεκόταν έξω από την κεντρική εκκλησία και παρακολουθούσε με ευλάβεια την μεγαλοπρεπή ακολουθία. Είχε μία βαθιά λύπη που δεν μπορούσε να μπει μέσα και να προσκυνήσει τα λείψανα του Οσιου, που χάριζαν, όπως συχνά άκουε, τόσες θεραπείες. Ο συνοδός του για κάποια αιτία απομακρύνθηκε από κοντά του και η λύπη του μεγάλωσε ακόμη περισσότερο. Τότε εμφανίζεται ο Όσιος Σέργιος, τον πιάνει από το χέρι και τον οδηγεί μέσα στον ναό, κοντά στην λειψανοθήκη. Ο τυφλός, προσκύνησε και αμέσως θεραπεύθηκε. Πλήθη πιστών ήσαν μάρτυρες του θαύματος και δόξαζαν τον Θεό, και τον Όσιο. Ο ίδιος ο πρώην τυφλός, γεμάτος ευγνωμοσύνη παρέμεινε στην μονή, για να βοηθεί τους πατέρες στα διακονήματά τους.

Το 1551 ο τσάρος Ιωάννης Βασίλιεβιτς Γρόνζυ, -δηλαδή, ο Ιβάν ο τρομερός, που βασίλευσε από το 1533 ως το 1584- για να προφυλαχθεί απο τους Τατάρους, έκτισε την πόλη Σβιάζσκγ. Στην πόλη αυτή υπήρχε μία μονή της Αγίας Τριάδος,

στην οποία φυλασσόταν μία θαυματουργή εικόνα του Οσίου. Όχι μόνο πιστοί, αλλά και ειδωλολάτρες απολάμβαναν τις ευεργεσίες του. Κάποτε, παρουσιάσθηκε στην πόλη αυτή μία επίσημη αντιπροσωπεία από ορεινούς Τσερεμισίους[4][4] και ανήγγειλε τα εξής:

-Πέντε χρόνια προτού θεμελιωθεί η πόλις και ενώ υπήρχε απέραντη ερημιά, ακούγαμε συχνά, εκκλησιαστικές ρωσικές κωδωνοκρουσίες. Στέλναμε τότε νέους να τρέξουν να δουν τι συμβαίνει. Οι νέοι άκουγαν υπέροχες ψαλμωδίες, αλλά δεν βλέπαμε κανέναν. Μόνον ένας μοναχός, περιφερόταν με τον σταυρό στο χέρι και ευλογούσε προς όλες τις κατευθύνσεις. Έμοιαζε σαν να υπελόγιζε την έκταση της σημερινής πόλεως. Στο πέρασμά του όλη η περιοχή, πλημμύριζε από ευωδία. Οι νέοι έρριχναν επάνω του βέλη αλλά αυτά έσπαζαν και έπεφταν στην γη. Τα περίεργα εκείνα φαινόμενα τα διηγηθήκαμε στους άρχοντες και στην βασίλισσά μας.

Όλοι κατάλαβαν ότι εμφανιζόταν ο Όσιος, του οποίου η εικόνα θα συγκέντρωνε αργότερα πλήθη πιστών.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr